На сіні, що сріблі над кущами,
завмерли дві душі в легких тілах.
Я знаю,

хто прикидав їх пластами.

Нас кличуть, мила,

душі у сінах.

Живе, скажи, чи неживе створіння
тут нипає, стискаючи горби?
Оце, обдерте глодом озвіріння,
оце проміння пекла полюби.

Бо ось надходить мить —

і пахне м'ята.

Барвінок пахне —

забирає зір.

Чужим, навскісним запахом зайнята, —
ти є. Півдухом перловидних нір —

ти є. Паду, німію — все, доволі!
Є ти. І тільки ти. І доки ти —
оці кущі,

потовчені і голі

в своє важке волосся заплети.